

at give dem 25 pCt.s Forhøjelse, i Stedet for at give dem 100 Kr. mere om Aaret, skal forsørge dem paa Alderdomshjem, hvor Udgiften for en ugift bliver langt større. Jeg tror, at Udgiften i Byerne for saadanne ugifte paa Alderdomshjem ligger oppe paa 1.200 Kr. om Aaret. Da han i Forvejen kun faar mellem 400 og 500 Kr., skal han have 700 Kr. mere. Det er Samfundets Udgift for at kunne holde ham borte fra det offentlige Fattigvæsen. Jeg skulde mene, at det var langt bedre at give ham den nævnte 25 pCt.s Forhøjelse, saaledes at han kunde klare sig selv. Jeg tør ikke fordybe mig længere i Spørgsmaalet.

Jeg vender mig saa til Forskelshjælpen. Den nuværende Forskelshjælp er Differensen mellem den gamle Alderdomsunderstøttelse og de Takster, hvorefter de gamle nu kan faa Understøttelse, og denne Forskelshjælp blev nedsat med en Femtedel den 1. April d. A. og skal til næste 1. April nedsættes igen med en Femtedel. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister at bevare Forskelshjælpen paa dens nuværende Standpunkt. Lad gaa med, at den ene Femtedel er faldet væk, men bevar den dog endelig paa dens nuværende Standpunkt. De gamle kan slet ikke taale at komme af med noget som helst mere. Og det er ikke noget nyt, det er i Overensstemmelse med den højtærede Ministers eget Forslag. Da den højtærede Indenrigsminister fremsatte sit Aldersrenteforslag, foreslog han i Virkeligheden, at Kommunerne skulde have Lov til at supplere Taksterne for de nuværende gamle, dog ikke med mere end op til det, de havde haft tidligere. Altsaa det, jeg her beder den højtærede Indenrigsminister tage under Overvejelse, er dette: Lad os beholde Forskelshjælpen for de gamle, saaledes som den er i Dag.

Endvidere vil jeg gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa et af Socialdemokraternes Ændringsforslag, nemlig det Forslag, som gik ud paa, at man hvert femte Aar ganske automatisk skulde hæve Taksterne for de gamle med 10 pCt. Der er ingen gammel, der kan forstaa, at man faar akkurat det samme i 65 Aars Alderen, som man faar i 85 Aars Alderen. Det er givet, at i 65 Aars Alderen kan man endnu dels have lidt i Behold fra den Tid, man havde sin Arbejdsevne, og dels ogsaa have en vis Arbejdsevne i Behold. Naar man kommer op paa 85 Aars Alderen er efter al Sandsynlighed begge Dele borte, og ingen kan

forstaa, at de skal blive ved at have de samme Takster som den Gang, de var 65 Aar. De gamle vilde blive langt mere tilfredse, og selve Systemet vilde blive langt, langt bedre, naar man hvert femte Aar gav dem 10 pCt. Forhøjelse af Taksterne. Det vilde med Hensyn til de nuværende gamle slet ikke betyde nogen Udgift for hverken Stat eller Kommune. For alle dem med Forskelshjælpen vilde det bare betyde, at denne Forskelshjælp gled nedad; efter 5 Aars Forløb vilde den gamle faa 10 pCt. Forhøjelse, og Forskelshjælpen vilde glide ned med de 10 pCt. Men for alle de nytilkomne vilde det betyde, at de fik en Forhøjelse, og det vilde naturligvis igen betyde, at Stat og Kommune fik denne Merudgift, men det vilde være et System, der var langt at foretrække for det, vi har i Øjeblikket.

Jeg vil dernæst henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa Lægehjælpen. I Henhold til Aldersrentelovens § 10 ydes Lægehjælpen kun til trængende, og jeg ser, hvorledes man i Sogneraadskredse ligesom banker det fast: Husk dog endelig paa, at den ydes kun til trængende. I nogen Grad kan jeg naturligvis forstaa det, jeg vilde heller ikke være med til at yde Lægehjælp til Mennesker, som ejer saa og saa mange Tusind, og som alligevel faar lidt Aldersrente. Men jeg har set Bestemmelsen fortolket paa en saadan Maade, at der maa en eller anden Begrænsning ind. Jeg kender et Tilfælde, hvor en gammel Enke, som fik fuld Understøttelse, men ejede 1.500 Kr., søgte Lægehjælp, og hvor man sagde fra Sogneraadets Side: Nej, den kan hun selv betale, hun har jo 1.500 Kr. Det er det samme som før: her modvirkes ganske Lovens Princip. Det var ikke Meningen, at saadanne Smaaebeløb som 1.500 Kr. skulde bevirke, at de gamle skulde have saa meget mindre i Lægehjælp. Saa behøver de gamle jo ikke at spare sammen mere, saa siger de til sig selv: Hvad hjælper det, at vi sparer nogle faa Hundrede Kroner sammen, det betyder jo bare, at vi ved Lejlighed skal betale dem i Lægehjælp. Jeg henstiller til den højtærede Minister, at man dog her faar en Begrænsning indført. I nogle Tilfælde vilde denne Begrænsning kunne ligge i, at man sagde: Til alle dem, der ikke ejer mere Kapital, end at de er berettigede til at faa fuld Aldersrente, skal Lægehjælpen ydes. Noget andet er det for dem, der har Arbejdsfortjeneste; man kan udmærket godt have en Arbejdsfortjeneste, som er